

ABSTRACT

The conflict between Turkey and Armenia has lasted for around twenty-five years. Since then, several attempts on the state level, and even more on civil society level have been made to achieve a reconciliation. Nevertheless, in this period, the literature focused more on the political attempts compared to the ones carried out by the civil society organizations. This thesis aims to fill this gap by presenting CSOs' perception of reconciliation, their evaluation of the process, the achieved level of reconciliation. It shows what the main obstacles preventing a bigger achievement in the reconciliation process are and what should be done to remove those obstacles in the eyes of CSO representatives involved in this process. The thesis relies on a qualitative comparative research by conducting four focus groups with twenty CSO representatives in Istanbul, Yerevan and Gyumri. This thesis demonstrates that, in the case of Turkish-Armenian reconciliation, CSOs do not work in a vacuum. They operate within a broader political context, which might facilitate or complicate their efforts towards reconciliation. However, even under negative political atmosphere, CSOs could succeed in creating dialogue among societies, while their impact remains more limited than they aspire.

ÖZET

Türkiye ile Ermenistan arasındaki uzlaşmazlık süreci yaklaşık yirmi beş yıldır sürmektedir. O zamandan beri, devletler düzeyinde uzlaşmaya yönelik çeşitli girişimlerin yanında sivil toplum kuruluşlarının bu amaca yönelik çabaları çok daha fazladır. Ancak bu süreçte akademik alan yazının STK'ların girişimlerinden ziyade siyasi adımlara odaklandığı görülmektedir. Bu tez akademik alan yazındaki bu açığı kapatmayı amaçlamaktadır. Bu tez çalışması bu amaçla STK'ların uzlaşma algısını, uzlaşma sürecini nasıl değerlendirdiklerini, bu süreçte varılan noktaya ilişkin bakış açılarını ve uzlaşmanın önündeki ana engellere ve bu engelleri ortadan kaldırmaya ilişkin algılarını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu tez çalışması niteliksel karşılaştırmalı araştırma yöntemiyle gerçekleştirilen İstanbul, Erivan ve Gümrü'deki yirmi STK temsilcisinden oluşan dört odak grup görüşmesine dayanmaktadır. Bu çerçevede tez Türkiye-Ermenistan uzlaşma süreci örneğinde STK'ların bir boşlukta çalışmadığını ve daha geniş bir siyasi bağlamın etkisi altında faaliyet gösterdiklerini ortaya koymaktadır. Bu bağlam, onların uzlaşmaya yönelik çabalarını kolaylaştırabildiği gibi karmaşıklaştırabilmektedir. Fakat olumsuz bir siyasi atmosferde dahi STK'lar toplumlar arasında diyalog yaratmayı başarabilmektedir, ancak etkileri onların umduğundan daha sınırlı kalmaktadır.